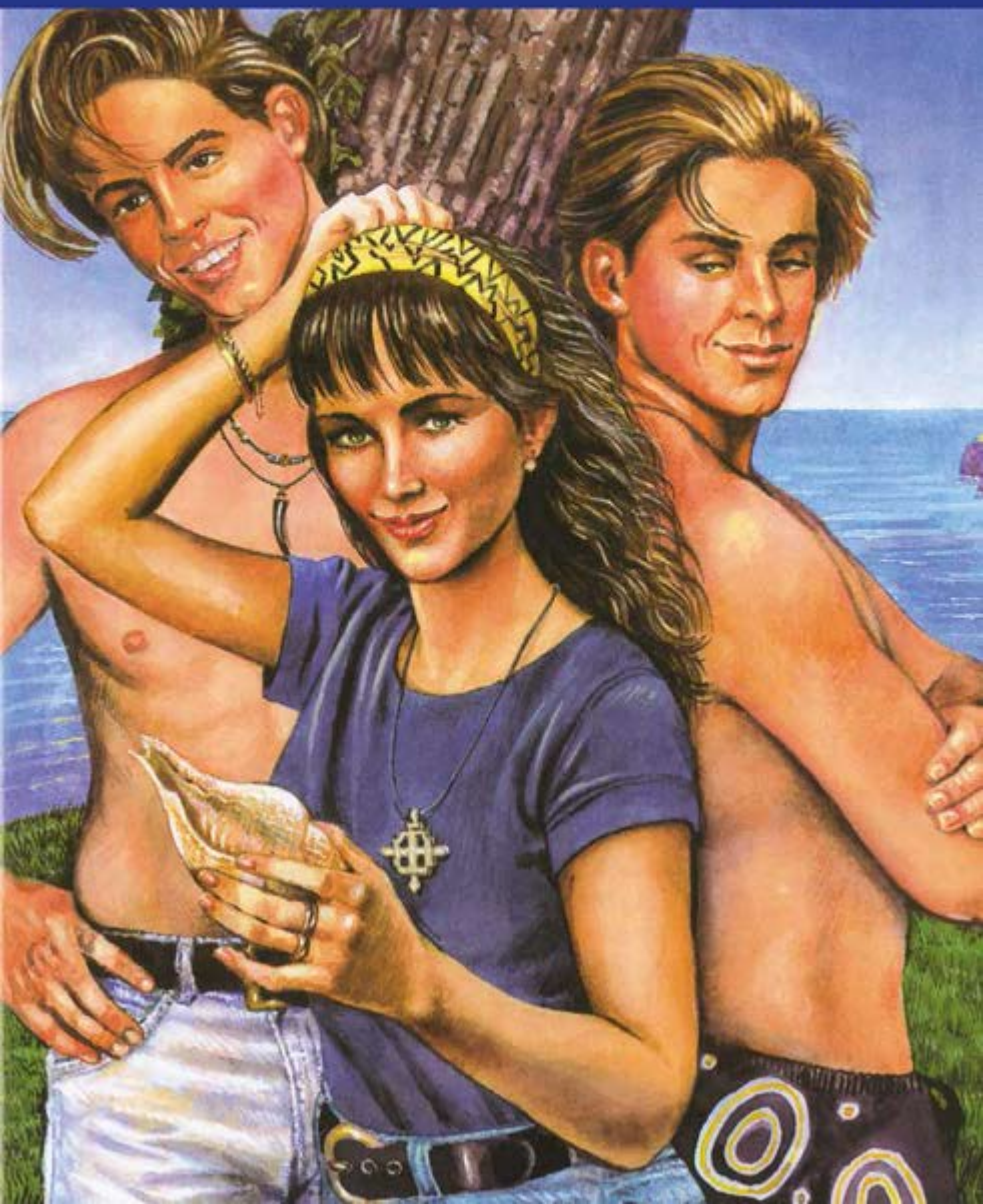

ESPURNA
bromera

A L'OMBRA D'UN GERMÀ BESSÓ

Glòria Llobet

—Que no em sents, Cristina?

La veu de la mare sonava irritada, amb aquella crispació que la Cristina li coneixia tan bé, la dels dies que hi ha molta feina i la mare es pensa que ningú no col·labora.

—Què dius, mama? —va contestar amb el to de veu de qui n'està més que fart.

Per un instant es van mirar totes dues, mare i filla, fit a fit, com si mesuressin les seves forces.

—Et dic que no sé on són les teves sabates de platja. Les has agafades, tu?

La Cristina va adonar-se que la mare havia moderat les inflexions de la seva veu. No volia provocar l'esclat que havia estat bategant en somort durant tot el matí. La tensió, però, era evident.

—Deixa-les estar, m'importen un rave, les meves sabates de platja!

I era veritat. En aquell moment, qualsevol cosa relacionada amb les vacances imminents li era ben igual, més encara, odiava qualsevol cosa que hi tingués res a veure, amb les vacances.

La seva mare va desaparèixer passadís enllà deixant que flotés en l'aire, durant uns segons, el sospir de resignació amb què havia volgut dir «Tens un ca-

ràcter impossible, nena!». La Cristina es va asseure als peus del llit i es va mirar les ungles amb aire absent. Tenia la bossa oberta damunt del llit, a mig omplir, i el necesser florejat (que no li agradava gens) sobre la tauleta de nit. Va pensar en els dies que l'esperaven i se li va fer un nus a la gola. Tenia ganes de cridar alguna paraula contundent, però se la va empassar igual com s'havia d'empassar tantes altres coses. Per què havia de ser tan desgraciada? Quin panorama! Quinze dies a la Costa Brava amb els seus pares i la Laura... Lluny de l'Arnau. Si, almenys, hagués pogut venir la Beth..! Però els seus pares no la hi deixaven anar perquè havia suspès tres assignatures i li havien buscat classes particulars. Quina merda! Es maleïa els ossos per haver-ho aprovat tot, ella. Potser si n'hagués suspès alguna, els seus pares també l'haurien feta quedar! Es va plantejar seriosament la possibilitat de provar-ho el curs vinent. Per què no?

Tot plegat va adonar-se que la Laura, que havia entrat a la seva habitació sense fer soroll, li estava remenant el necesser. S'estava mirant encuriosida un tampó. La Cristina va alçar-se a l'acte i s'hi va encarar:

—Es pot saber què busques aquí? —la va increpar asprament.— Vés-te'n amb la mama, au, que jo tinc prou feina...

—Què és això?

—No n'has de fer res, tafanera. Deixa-ho on era i marxa!

—Què és? —es va entossudir la nena—. Per a què serveix?

—És un tampó. I vigila que mossega...

La Laura va obrir uns ulls grossos i va deixar el tampó de cop, com si cremés, dins el necesser. Però no se'n va anar.

—Un què?

La Cristina ja en començava a tenir prou i va canviar de tàctica.

—Ja has preparat les teves coses? Has ficat el Pelut dins la teva bossa? Mira que, si te'l deixes, no podràs dormir...

La Laura se la va mirar com si no entengués de què li estava parlant. El seu posat desconcertat va fer pensar a la Cristina que la seva germana era ben feliç, tan ignorant. Ella no havia entès que aquella tarda se n'anaven cap a Palamós i que s'hi estarien quinze dies llarguíssims. No sabia què significava la paraula Palamós, ni es recordava de l'estiu passat, ni comprenia res quan li parlava del càmping.

Una onada de tendresa, d'aquelles que li agafaven de tant en tant, la va omplir de dalt a baix i li va fer dir:

—Vine, au, ja t'ajudaré jo a recollir les teves coses...

Li va donar la mà i la va acompanyar fins a l'habitació. El Pelut era encara dins el llit, entre els llençols rebregats.

—No sé com pots dormir amb això tan lleig, nena —li va dir mentre treia el ninot del llit.

La Laura s'hi va alarmar. Es va pensar que la seva germana volia fer desaparèixer el Pelut. De vegades l'havia amenaçada de llençar-lo a les escombraries... A punt de plorar, va cridar:

—Meu! El Pelut és meu!

—Uff! Fa fàstic! —va dir la Cristina sense fer-li cas—. La mare l'hauria de posar a la rentadora una altra vegada...

—Meu! Meu!

Aquesta vegada el crit de la nena tenia el punt agut que advertia que es posaria a xisclar de seguida, sense aturador, i la Cristina es va ajupir fins a posar-se a la seva alçada per explicar-li:

—Ja ho sé, que és teu... No te'l llençaré pas. L'hem d'agafar i ficar-lo dins la bossa que t'ha donat la mama, la bossa per guardar les teves coses... Te'n recordes, que aquesta tarda ens n'anem a Palamós? Haurem de dormir allà uns quants dies i t'has d'emportar el Pelut. Ho entens?

La nena va moure el cap afirmativament, com si estigués al cas de tot, i va parpellejar seguit per fer marxar les llàgrimes que ja tenia a punt de vessar.

—La bossa no sé on és... No sé...

—Vaja! Què ens deus haver fet ja? Si només fa un moment que la mama te l'ha donada... Bé, no hi fa res... Acabarem abans si n'anem a buscar una altra! Tu vés mirant què més et vols endur. No gaires coses, eh?

Al passadís, la seva mare remenava els dalts de l'armari de paret.

—Estàs segura que no les tens tu, les sabates de platja? —va tornar a insistir—. Aquí no hi són...

—Ja t'he dit que no cal que les busquis! Tanta feina que dius que tens i vas perdent el temps en això!

Hi havia un matís de retret en les seves frases. I una bona dosi d'impertinència.

—Si el que vols és que te'n compri unes altres, vas bé! Les de l'any passat encara estaven noves...

Això, a la Cristina, li va sonar com una provocació, però en aquell moment no se li va acudir la rèplica adequada i va continuar cap a la cuina a buscar una bossa. «Ja s'ho farà si vol perdre el temps amb unes remaleïdes sabates de plàstic» es va dir. Va veure que no hi havia cap bossa al calaix i va cridar enutjada:

—On hi ha una bossa de nanses?

—No n'hi ha cap, al calaix? —li va respondre la mare des del passadís.

La Cristina ja estava a punt de perdre la paciència.

—Si n'hi haguessin al calaix, no t'ho demanaria...!
—i va afegir per a si mateixa:— Es pensa que sóc imbècil o què?

Justament en aquell moment va sonar el telèfon i la Cristina va córrer al menjador. En despenjar l'auricular, va sentir la veu seriosa de la seva germana que se li havia avançat i havia agafat el supletori.

—Diguiii?

—Que hi és, la Cristina?

Era l'Arnau!

—Ei, Arnau, sóc jo. Laura, penja!

La Laura, que encara no havia arribat a entendre com funcionava la qüestió del supletori, va preguntar estranyada:

—Tina? On ets?